

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5177/2018
21.03.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Драгојевић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је пуномоћник Бојан Станојловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2403/17 од 03.04.2018. године, у седници већа одржаној 21.03.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2403/17 од 03.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2403/17 од 03.04.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду П 52/17 од 27.02.2017. године, у ставу првом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи АА исплати износ од 3.560,83 евра, тужиоцу ББ 69,77 евра и тужиљи ВВ износ од 89,92 евра, свакоме са законском затезном каматом почев од 04.06.2015. године до исплате, у динарској противвредности, по средњем курсу НБС на дан исплате, док је тужбени захтев преко досуђених, а до тражених износа са каматом, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцима исплати износ од 157.600,00 динара на име трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да туженој исплате износ од 12.000,00 динара на име трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену ревизију су благовремено изјавили тужиоци због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која на основу члана 407. став 1. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, против ГГ, супруга и оца тужилаца је вођен кривични поступак због више кривичних дела у стицају. У вези са тим је војна полиција од тужилаца привремено одузела одређене новчане износе. Кривични поступак је обустављен услед наступања застарелости кривичног гоњења. По захтеву тужилаца од 20.05.2014. године за враћање привремено одузетих предмета (новца), донета је наредба да им се одузети новац врати због престанка разлога за одузимање и непостојња разлога за трајно одузимање. Дана 20.10.2014. године тужиоцу ББ је исплаћен износ од 2.042,56 евра и тужиљи ВВ износ од 2.629,79 евра, а наредног дана тужиљи АА износ од 103.578,04 евра. Према налазу и мишљењу судског вештака укупна законска затезна камата за одузети новац која би припала тужиоцима за период од када им је новац привремено одузет до дана када им је враћен износи 44.055,88 евра за тужиљу АА, 864,98 ера за тужиоца ББ и 1.113,67 евра за тужиљу ВВ. Допунским налазом и мишљењем вештак се изјаснио да укупна затезна камата од дана када су тужиоци поднели захтев за враћање новца до када је враћање извршено износи 3.560,83 евра за тужиљу АА, 69,77 евра за тужиоца ББ и 89,92 евра за тужиљу ВВ.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 172. Закона о облигационим односима ЗОО усвојио тужбени захтев. Образложио је да су државни органи били несавесни приликом одузимања новца јер није постојао основ да се тужиоцима одузму наведена новчана средства (јер одлуком тужене није била изречена мера у вези са тим средствима) нити је доказано да је било основа за задржавање новца у трајању од 13 година. С тим у вези тужиоцима припада камата од дана одузимања новца па до дана враћања, у висини утврђеној вештачењем.

Другостепени суд је применом члана 210. став 2. ЗОО преиначио првостепену пресуду. Одлука је заснована на схватању да се у конкретном случају не може прихватити закључак првостепеног суда о одсуству основа за одузимање новца од стране овлашћених службених лица будући да је релевантим одредбама тада важећег Закона о кривичном поступку („Службени лист СФРЈ“, бр. 4/77 ...3/90, „Службени лист СРЈ“, бр. 27/92 ... 13/2001) детаљно регулисано поступање надлежног органа у случају постојања основа сумње да новац потиче од извршеног кривичног дела, те да у том смислу, није било законских разлога да суд до обуставе поступка донесе одлуку о враћању одузетог новца. Основ за држање новца одузетог од тужилаца престао је да постоји даном правноснажности решења којим је поступак против ГГ обустављен (31.03.2014. године), те је у том смислу захтев за исплату законске затезне камате на износ одузетих новчаних средстава основан за период од када су тужиоци суду пред којим је вођен кривични поступак поднели захтев за враћање новца па до дана када су новчани износи исплаћени.

Одредбом члана 210. став 2. ЗОО прописано је да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао.

По налажењу Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да су надлежни државни органи, приликом одузимања новца од тужилаца, поступили у складу са Законом о кривичном поступку, да је основ за одузимање новца постојао до правноснажности решења којим је поступак против ГГ обустављен, те да је, с тим у вези, захтев за исплату законске затезне камате на износ одузетих новчаних средстава основан за период од када су тужиоци суду пред којим је вођен кривични поступак поднели захтев за враћање новца па до дана када су новчани износи исплаћени.

Имајући у виду наведено, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наводима ревизије којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП се, у ствари, оспорава утврђено чињенично стање које, у смислу члана 407. став 2. ЗПП, не може бити ревизијски разлог.

Како се ни осталим наводима ревизије не оспорава законитост и правилност побијане пресуде, одлучено је као у изреци у смислу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Биљана Драгојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић